

Kęstutis Kasparavičius

„Apie daiktus. Trumpos istorijos“

„Laiveliai“

LAIVELIAI

Ežere gyveno daugybė žuvų ir du laiveliai. Žuvys gyveno po vandeniu. Ten jos slėpėsi nuo meškeriojų. Laiveliai plaukiojo ant vandens. Mat tai nebuvo povandeniniai laivai, o tik paprastos medinės valtys. Jomis irstydavosi savaitgaliais prie ežero atvažiuodavę žmonės. Bet tai būdavo gana retai. Kitomis dienomis laiveliai stovėdavo pririšti prie liepto. Kad nepabėgtų.

Kartą laiveliai sumanė pasiplaukioti. Tik nežinojo, kaip atsirišti. Juk jų rankutės, vadinamos irklais, buvo pritaikytos irtis, o ne atsirišinėti. Tada laiveliai paprašė savo draugių žuvų, kad jiems padėtų. Žuvys atplaukė prie liepto ir nugraužė virves, kuriomis laiveliai buvo pririšti. Laiveliai, pasijutę laisvi, nuplaukė į vidurį ežero ir pradėjo dūkti. Jie mosavo irklais, gainiojo vienas kitą, lenktyniavo su žuvimis ir sukosi ratu, kol abiems apsisuko galvos. Išdykaudami jie taip taškėsi, kad nejučia prisipildė vandens ir pradėjo skęsti. Kai abu laiveliai nugrimzdo, pamatė, kad ten, gelmėje, visai įdomu. Nuo tada jie pradėjo gyventi po vandeniu, kartu su savo draugėmis žuvimis. Tik retsykais iškildavo į paviršių pasidairyti.

Žmonės kalbėjo, kad ežere apsigyveno kažkokios dvi povandeninės pabaisos. Greičiausiai jos ir prarijo du niekuo dėtus laivelius.